

Systemy
identyfikowalności
i zabezpieczeń
wyrobów
tytoniowych w UE

Podręcznik dla zainteresowanych stron

Spis treści

Wprowadzenie – Systemy identyfikowalności i zabezpieczeń wyrobów tytoniowych w UE	3
I. System identyfikowalności wyrobów tytoniowych	5
Informacje ogólne	5
Szczegółowy opis systemu.....	7
Kluczowe wymogi wobec zainteresowanych stron w zakresie ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych	9
I. PRODUCENCI I IMPORTERZY	10
Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – producenci i importerzy	18
II. DYSTRYBUTORZY I HURTOWNICY	21
Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – dystrybutorzy i hurtownicy	25
III. OPERATORZY PIERWSZYCH PUNKTÓW DETALICZNYCH.....	27
Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – operatorzy pierwszych punktów detalicznych	30
IV. ORGANY PAŃSTW CZŁONKOWSKICH.....	31
Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – organy państwa członkowskiego.....	34
V. KOMISJA EUROPEJSKA.....	35
Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – Komisja Europejska	37
II. System zabezpieczeń wyrobów tytoniowych.....	38
Informacje ogólne	38
Szczegółowy opis systemu.....	38
Główne wymogi wobec zainteresowanych stron w ramach systemu zabezpieczeń wyrobów tytoniowych.....	39
I. ORGANY PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ORAZ PRODUCENCI I IMPORTERZY	40
Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków	44

Wprowadzenie – Systemy identyfikowalności i zabezpieczeń wyrobów tytoniowych w UE

W dniu 3 kwietnia 2014 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły dyrektywę 2014/40/UE w sprawie wyrobów tytoniowych (zwaną dalej: dyrektywą w sprawie wyrobów tytoniowych)¹. Ogólnym celem dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących zasad regulujących produkcję, prezentację i sprzedaż wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów.

Ułatwia ona sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów, chroniąc zdrowie ludzi, szczególnie osób młodych. Ponadto w art. 1 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych wyraźnie odniesiono się do obowiązków Unii Europejskiej (UE) wynikających z Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu.

Główne przepisy

W art. 15 i 16 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych **dąży się do rozwiązania problemu nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi** poprzez wprowadzenie **systemów identyfikowalności i zabezpieczeń** dla tych wyrobów. Systemy te przyczynią się do ograniczenia obrotu wyrobami tytoniowymi niezgodnymi z dyrektywą w sprawie wyrobów tytoniowych i innymi przepisami dotyczącymi ograniczania użycia tytoniu. Ograniczą one również zapasy nielegalnych wyrobów tytoniowych o sztucznie zaniżonych cenach, które mają wpływ na rozpoczynanie palenia i jego ogólną powszechność. Systemy te będą zatem odgrywać ważną rolę w ochronie zdrowia publicznego, budżetów państw i legalnie działających podmiotów gospodarczych.

System identyfikowalności

W ramach **systemu identyfikowalności** (art. 15 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych):

- wszystkie opakowania jednostkowe wyrobów tytoniowych wyprodukowanych w Unii, przeznaczonych lub wprowadzanych na rynek Unii będą musiały być opatrzone niepowtarzalnym identyfikatorem (który zawiera z góry określone informacje dotyczące daty i miejsca produkcji, miejsca przeznaczenia itp.);
- ich przemieszczanie się musi być rejestrowane w całym łańcuchu dostaw (od producenta do ostatniego poziomu przed pierwszym punktem detalicznym);
- informacje o zarejestrowanych przemieszczeniach będą przechowywane przez niezależnych dostawców systemu przechowywania danych (z którymi producenci i

---

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 1), http://ec.europa.eu/health/tobacco/docs/dir_201440_pl.pdf

importerzy wyrobów tytoniowych będą musieli podpisać umowy podlegające zatwierdzeniu przez Komisję), a dane te będą dostępne dla organów (państw członkowskich i Komisji) do celów egzekwowania prawa.

W ten sposób system identyfikowalności umożliwi monitorowanie przemieszczania legalnych wyrobów tytoniowych (śledzenie ruchu) i umożliwi organom publicznym ustalenie, w którym momencie wyrób został skierowany na nielegalny rynek lub odwrotnie (śledzenie pochodzenia).

System zabezpieczeń

W ramach **systemu zabezpieczeń** (art. 16 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych) wprowadzane do obrotu opakowania jednostkowe wyrobów tytoniowych muszą być opatrzone zabezpieczeniem odpornym na ingerencję, złożonym z widocznego i niewidocznego elementu. Umożliwi to zarówno konsumentom, jak i organom ustalenie, czy wyrób jest autentyczny czy nielegalny.

Prawo wtórne

Art. 15 i 16 stanowią podstawowe ramy dla systemów identyfikowalności i zabezpieczeń. W celu ich uzupełnienia Komisja przyjęła trzy akty prawa wtórnego zawierające dodatkowe szczegóły techniczne:

- **rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/574** w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych;
- **rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/573** w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych;
- **decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/576** w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych.

Systemy należy uruchomić do dnia **20 maja 2019 r.** w odniesieniu do papierosów i tytoniu do samodzielnego skręcania papierosów oraz do dnia **20 maja 2024 r.** w odniesieniu do wszystkich innych wyrobów tytoniowych.

I. System identyfikowalności wyrobów tytoniowych

Informacje ogólne

System identyfikowalności umożliwia monitorowanie wyrobów tytoniowych w całym łańcuchu dostaw (śledzenie ruchu) oraz umożliwia organom określenie potencjalnych punktów, w których wyroby tytoniowe mogą być kierowane z lub do łańcucha dostaw (śledzenie pochodzenia).

Identyfikowalność jest możliwa tylko wówczas, gdy wyroby tytoniowe są oznaczone kodami niepowtarzalnego identyfikatora (zawierającymi z góry określone informacje, takie jak pochodzenie i data produkcji, miejsce przeznaczenia itp.). Umożliwia to ich identyfikację, śledzenie ich ruchu i pochodzenia w całym łańcuchu dostaw oraz przekazywanie związanych z nimi informacji do ośrodka przechowywania danych.

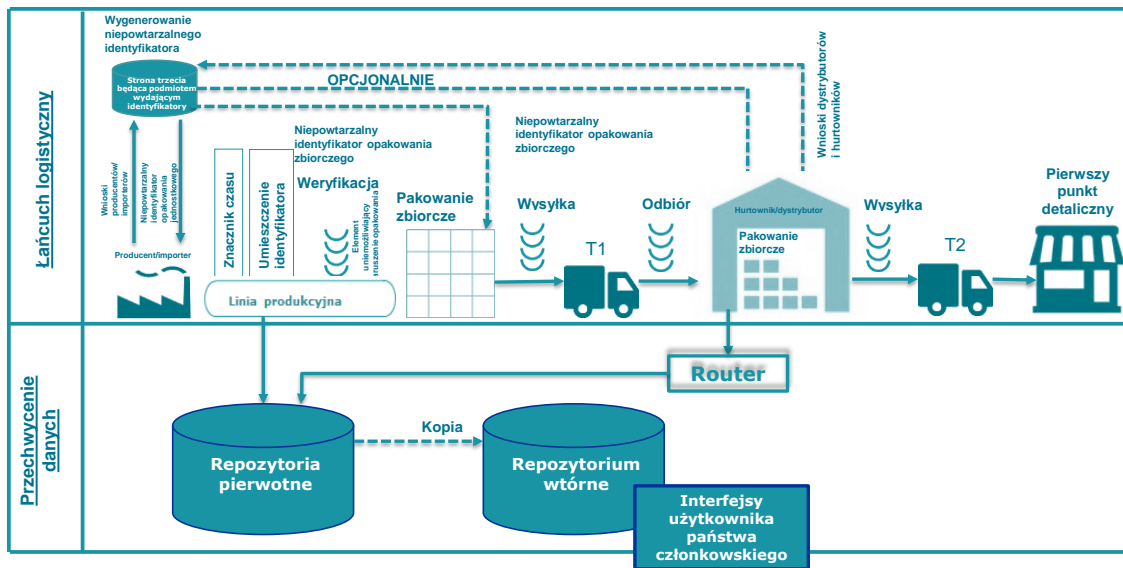
Niepowtarzalny identyfikator to kod alfanumeryczny zapisywany na nośniku danych w celu zapewnienia możliwości odczytu komputerowego (np. skanowania). Nośniki danych często przyjmują postać wizualnego (jedno- lub dwuwymiarowego) kodu kreskowego, który jest nieusuwalnie nanoszony na opakowanie wyrobu.

Główne wymogi systemu identyfikowalności określono w:

- **art. 15 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych;**
- **rozporządzeniu wykonawczym Komisji 2018/574** w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych (oraz w załącznikach I i II do tego rozporządzenia);
- **rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2018/573** w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych.

Na rysunku poniżej przedstawiono przegląd tych głównych wymogów (w tym głównych etapów i zdarzeń, które będą mieć miejsce w ramach systemu identyfikowalności). Dla zapewnienia jasności rozróżnia się łańcuch logistyczny (w którym wyroby są fizycznie przemieszczane i w którym zawierane są transakcje) i przechowywanie danych (w ramach którego przetwarzane będą informacje o przemieszczaniu wyrobów i transakcjach).

Struktura systemu operacyjnego

Szczegółowy opis systemu

W ramach systemu identyfikowalności generowanie niepowtarzalnych identyfikatorów powierza się „podmiotom wydającym identyfikatory”, od których wymaga się niezależności finansowej i prawnej od przemysłu tytoniowego. Każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za wyznaczenie podmiotu wydającego identyfikatory na swoim terytorium.

Po wyznaczeniu podmioty wydające identyfikatory będą otrzymywały wnioski o generowanie niepowtarzalnych identyfikatorów od producentów i importerów wyrobów tytoniowych, którzy będą musieli dostarczyć z góry określone informacje dotyczące tych wyrobów. Następnie podmioty wydające identyfikatory wygenerują partie niepowtarzalnych identyfikatorów i za opłatą dostarczą je zamawiającemu producentowi lub importerowi. Niepowtarzalne identyfikatory, które dostarczono, ale których jeszcze nie umieszczono na opakowaniach, pozostaną ważne przez okres sześciu miesięcy. Wygasną, jeżeli w tym czasie nie zostaną umieszczone na opakowaniach.

Na linii produkcyjnej producenci uzupełnią niepowtarzalny identyfikator „znacznikiem czasu” (tj. oznaczeniem wskazującym datę i godzinę produkcji wyrobu tytoniowego). Następnie – po zakodowaniu na autoryzowanym nośniku danych – niepowtarzalny identyfikator zostanie umieszczony na opakowaniu jednostkowym. Zastosowanie identyfikatora musi zostać zweryfikowane w celu zapewnienia możliwości jego odczytu. Upřednio należy zainstalować element uniemożliwiający naruszenie opakowania, który umożliwi utworzenie niepodlegającego zmianie, niezależnego rejestru tego procesu weryfikacji. Rejestr ten będzie dostępny dla organów publicznych w celu przeprowadzenia ewentualnych dochodzeń i kontroli.

Uwaga: w przypadku importerów powyższe procesy muszą mieć miejsce przed przywozem wyrobów do Unii (zob. art. 2 pkt 38 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych), tj. w państwie trzecim ich produkcji lub w trakcie trwania zawieszającej procedury celnej.

Następnie można śledzić ruch i pochodzenie prawidłowo oznaczonych opakowań jednostkowych w całym łańcuchu dostaw. W większości przypadków będą one dodawane do większych opakowań, takich jak kartony, pudła lub palety, nazywanych „opakowaniami zbiorczymi”. Śledzenie ruchu na poziomie opakowania zbiorczego jest dozwolone, pod warunkiem że zachowana zostaje możliwość śledzenia ruchu i pochodzenia opakowań jednostkowych. Wymaga to oddzielnych niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego, elektronicznie połączonych z każdym niepowtarzalnym identyfikatorem niższego poziomu. Rejestrowanie przemieszczania wyrobów na poziomie opakowań zbiorczych ma na celu złagodzenie obciążenia operacyjnego podmiotów gospodarczych (w szczególności hurtowników i dystrybutorów), które w przeciwnym razie musiałyby skanować każde opakowanie jednostkowe, którym się zajmują. O niepowtarzalne identyfikatory opakowania zbiorczego można zwrócić się do właściwego podmiotu wydającego identyfikatory, bądź też podmiot gospodarczy może sam je wygenerować w oparciu o określone normy międzynarodowe.

Transport pomiędzy różnymi zakładami również podlega jasno określonym zasadom: każda wysyłka i każde przybycie będą musiały być rejestrowane i zgłaszane do systemu

repozytoriów, aż do punktu wysyłki do pierwszego punktu detalicznego, tj. pierwszego miejsca, w którym wyroby zostaną udostępnione konsumentom.

Wszystkie zarejestrowane informacje należy przekazać do „systemu repozytoriów”. Jest to termin ogólny używany do opisu poszczególnych repozytoriów pierwotnych (zakontraktowanych przez każdego producenta i importera), repozytorium wtórne (które będzie posiadać kopię wszystkich danych dotyczących identyfikowalności przechowywanych w repozytoriach pierwotnych) oraz routera (urządzenia stworzonego przez repozytorium wtórne, służącego do przesyłania danych pomiędzy różnymi częściami składowymi systemu repozytoriów).

Każdy producent i importer będzie musiał przekazać zarejestrowane przez siebie informacje dotyczące identyfikowalności do zakontraktowanego przez siebie repozytorium pierwotnego. Wszystkie inne podmioty gospodarcze (np. hurtownicy i dystrybutorzy) będą przekazywać informacje dotyczące identyfikowalności za pośrednictwem routera.

Repozytorium wtórne zapewni państwom członkowskim i Komisji przegląd przemieszczania wyrobów tytoniowych w UE. Umożliwi to kontrole i weryfikacje łańcucha dostaw oraz pomoże w prowadzeniu działań w zakresie monitorowania i egzekwowania przepisów.

Określono jasne ramy czasowe przekazywania danych dotyczących identyfikowalności do systemu repozytoriów: zasadniczo powinno to mieć miejsce 3 godziny od momentu wystąpienia zdarzenia i 24 godziny przed wysyłką i przeladunkiem wyrobów tytoniowych.

Aby zapewnić prawidłowe przekazywanie informacji dotyczących identyfikowalności, w przekazywanych komunikatach należy podać z góry określone informacje. Informacje te określono w załączniku 2 do rozporządzenia wykonawczego.

Kluczowe wymagania wobec zainteresowanych stron w zakresie ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych

W poniższych sekcjach określono główne wymagania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych według kategorii zainteresowanych stron.

O ile nie określono inaczej, wszystkie artykuły, o których mowa, to artykuły **rozporządzenia wykonawczego (UE) 2018/574 w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych oraz załączników I i II** do tego rozporządzenia.

I. PRODUCENCI I IMPORTERZY

Wymagania stawiane **producentom i importerom** wyrobów tytoniowych dzielą się na trzy kategorie: **A)** znakowanie opakowań przy pomocy niepowtarzalnego identyfikatora; **B)** system repozytoriów; **C)** obowiązki w zakresie rejestracji.

A. Znakowanie opakowań przy pomocy niepowtarzalnego identyfikatora

Główne wymogi

- 1. Złożenie wniosku o kody identyfikacyjne podmiotów gospodarczych, zakładów i maszyn do właściwego podmiotu wydającego identyfikatory:** jednym z pierwszych zadań **producentów i importerów** wyrobów tytoniowych po zakończeniu przez państwa członkowskie procesu wyznaczania podmiotów wydających identyfikatory (*art. 3*) jest wystąpienie do odpowiedniego podmiotu wydającego identyfikatory (zob. poniżej*) o kody identyfikacyjne (dla nich samych, ich zakładów i maszyn, których używają przy produkcji wyrobów tytoniowych) (*art. 14; art. 16; art. 18*).

Wnioskowi o kod powinny towarzyszyć konkretne informacje (określone w *załączniku II rozdział II sekcja 1*). Następnie podmiot wydający identyfikatory dostarcza kod identyfikacyjny oraz tworzy i prowadzi rejestr wszystkich kodów identyfikacyjnych, które wydał (*art. 15; art. 17; art. 19*). Producenci i importerzy muszą być w posiadaniu odpowiednich kodów identyfikacyjnych, aby móc wystąpić do podmiotów wydających identyfikatory o niepowtarzalne identyfikatory.

*Gdzie składać wnioski o KODY IDENTYFIKACYJNE

- Producenci i importerzy -

Aby uzyskać kody identyfikacyjne **podmiotu gospodarczego**: **producenci** będą musieli złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla każdego państwa członkowskiego, w którym prowadzą co najmniej jeden zakład. **Importerzy** będą musieli złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla każdego państwa członkowskiego, w którym wprowadzają swoje wyroby do obrotu (*art. 14*).

Aby uzyskać kody identyfikacyjne **zakładu**: **producenci** będą musieli złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym znajduje się zakład. **Importerzy** są odpowiedzialni za składanie wniosków o kody dla zakładów produkcyjnych znajdujących się poza UE. Będą oni musieli złożyć wniosek do któregoś z podmiotów wydających identyfikatory wyznaczonego przez państwo członkowskie, w którym wprowadzają swoje wyroby do obrotu (*art. 16*).

Aby uzyskać kody identyfikacyjne **maszyny**: **producenci** będą musieli złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym znajduje się maszyna. **Importerzy** są odpowiedzialni za składanie wniosków o kody dla maszyn znajdujących się poza UE. Będą oni musieli złożyć wniosek do któregoś z podmiotów wydających identyfikatory wyznaczonego przez państwo członkowskie, w którym wprowadzają swoje wyroby do obrotu (*art. 18*).

- 2. Złożenie wniosku o wydanie niepowtarzalnych identyfikatorów opakowań wyrobów tytoniowych do odpowiedniego podmiotu wydającego identyfikatory:** po otrzymaniu odpowiednich kodów identyfikacyjnych (zob. powyżej) producenci i importerzy mogą złożyć wniosek o wydanie niepowtarzalnych identyfikatorów do podmiotów wydających identyfikatory.

Aby złożyć taki wniosek, muszą oni przesłać konkretne informacje (określone w załączniku II rozdział II sekcja 2) odpowiedniemu podmiotowi wydającemu identyfikatory (zob. poniżej*). Obowiązują określone terminy na dostarczenie niepowtarzalnych identyfikatorów, w sprawie których złożono wniosek (*art. 9; art. 13*). Wnioski można przysyłać elektronicznie lub – w stosownych przypadkach dotyczących opakowań jednostkowych – w formie fizycznej (*art. 9*). Niepowtarzalne identyfikatory należy umieścić na opakowaniach w ciągu 6 miesięcy od ich otrzymania (*art. 5 ust. 1*).

W przypadku **opakowań jednostkowych** producenci i importerzy muszą składać wnioski o niepowtarzalne identyfikatory do odpowiednich podmiotów wydających identyfikatory (*art. 9*). W przypadku **opakowań zbiorczych** o niepowtarzalne identyfikatory można zwrócić się do podmiotu wydającego identyfikatory **albo** niepowtarzalny identyfikator może zostać wygenerowany bezpośrednio przez producenta lub importera zgodnie z normą ISO/IEC 15459-1:2014 lub normą ISO/IEC 15459-4:2014 (*art. 10*).

*Gdzie składać wnioski o NIEPOWTARZALNE IDENTYFIKATORY

- Producenci i importerzy -

Producenci muszą składać wnioski o niepowtarzalne identyfikatory do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym produkty są produkowane (*art. 4 ust. 1*); **na zasadzie odstępstwa** państwo członkowskie może jednak wyznaczyć własny podmiot wydający identyfikatory jako podmiot odpowiedzialny za generowanie wszystkich niepowtarzalnych identyfikatorów dla wszystkich opakowań jednostkowych, które mają być wprowadzone na jego rynek (*art. 4 ust. 1*). Producenci mają obowiązek sami zdobywać wiedzę o każdym państwie członkowskim korzystającym z tego odstępstwa. **Importerzy** muszą składać wnioski do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym wyroby mają być wprowadzone do obrotu (*art. 4 ust. 2*)

Producenci i importerzy zajmujący się pakowaniem do opakowań zbiorczych mogą podjąć decyzję o składaniu wniosków o niepowtarzalne identyfikatory do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym te produkty są pakowane do opakowań zbiorczych (*art. 4 ust. 3*). Ewentualnie mogą oni podjąć decyzję o bezpośrednim wygenerowaniu niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego przez nich samych, zgodnie z normą ISO/IEC 15459-1:2014 lub normą ISO/IEC 15459-4:2014 (*art. 10*).

Producenci i importerzy wywożący wyroby tytoniowe z UE będą musieli zwrócić się do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym wyroby są wytwarzane.

- 3. Umieszczanie niepowtarzalnych identyfikatorów na opakowaniach i sprawdzenie:** po otrzymaniu niepowtarzalnych identyfikatorów od podmiotów wydających identyfikatory (lub wygenerowaniu we własnym zakresie w przypadku niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego) producenci i importerzy umieszczą je na opakowaniach (*art. 6; art. 10*). **Importerzy** będą musieli zapewnić umieszczenie niepowtarzalnych identyfikatorów na opakowaniach przed przywozem wyrobów tytoniowych do Unii (*art. 6; zob. również art. 2 pkt 38 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych*); w przypadku wszystkich niepowtarzalnych identyfikatorów wygenerowanych przez podmioty wydające identyfikatory producenci i importerzy muszą dodać znacznik czasu w określonym formacie (*art. 8 ust. 3; art. 11 ust. 3*). Niepowtarzalne identyfikatory należy zakodować na jednym z dozwolonych nośników danych (*art. 21*).

W przypadku opakowań jednostkowych czytelność niepowtarzalnych identyfikatorów będzie wymagała weryfikacji pod kątem prawidłowego naniesienia i czytelności, a proces weryfikacji będzie chroniony za pomocą elementu uniemożliwiającego

naruszenie opakowania, dostarczonego i zainstalowanego przez niezależną stronę trzecią (*art. 7*). Organy na wniosek muszą mieć dostęp do zapisu utworzonego za pomocą elementu uniemożliwiającego naruszenie opakowania (*art. 7 ust. 5*).

Jak określono w *art. 7 ust. 6*, niektóre podmioty gospodarcze skorzystają z okresów przejściowych lub pełnego zwolnienia z obowiązku instalowania elementów uniemożliwiających naruszenie opakowania.

Producenci i importerzy będą również musieli utworzyć link między niepowtarzalnym identyfikatorem opakowania zbiorczego a wykazem wszystkich niepowtarzalnych identyfikatorów opakowań jednostkowych zawartych w opakowaniu zbiorczym (*art. 12 ust. 1*), przekazując informacje wymienione w *załączniku II rozdział II sekcja 3 (pkt 3.2)* do repozytorium pierwotnego.

B. System repozytoriów

Od producentów i importerów wymaga się rejestrowania wszystkich niezbędnych informacji dotyczących zdarzeń związanych z wyrobami, w które są oni zaangażowani (*art. 32; art. 33*). Dane te następnie przekazuje się do systemu repozytoriów składającego się z trzech interoperacyjnych części (*art. 24*) – **1) repozytoriów pierwotnych; 2) (jednego) repozytorium wtórnego; oraz 3) routera** – i przechowuje się je w tym systemie.

Główne wymogi

- 1. Wybór i stworzenie „repozytoriów pierwotnych”:** każdy producent i importer ma obowiązek zawarcia umowy z niezależnym dostawcą systemu przechowywania danych w celu utworzenia repozytorium pierwotnego (*art. 26 ust. 1*). W ramach procedur regulujących ten proces (określonych w załączniku I część A) wymaga się, aby producenci i importerzy papierosów oraz tytoniu do samodzielnego skręcania papierosów powiadomili Komisję o proponowanym dostawcy usług w zakresie przechowywania (nie później niż w terminie 2 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia delegowanego w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych). Muszą oni również przedstawić projekt umowy zawierający kluczowe elementy określone w rozporządzeniu delegowanym (jak również tabelę powiązań i odpowiednie oświadczenia pisemne) (zob. załącznik I część A pkt 1 i 2). Komisja Europejska oceni niezależność i odpowiedniość techniczną usługodawcy, a wykazy zatwierdzonych usługodawców zostaną opublikowane na jej stronie internetowej (załącznik I część A pkt 8). Wszelkie późniejsze zmiany w umowach będą podlegały zatwierdzeniu (załącznik I część A pkt 9).

W każdym repozytorium pierwotnym przechowywane będą wyłącznie informacje dotyczące wyrobów tytoniowych producenta/importera, który zawarł z dostawcą umowę w sprawie repozytorium (*art. 26 ust. 2*). Wszystkie repozytoria pierwotne mają obowiązek przekazania kopii danych do repozytorium wtórnego (*art. 26 ust. 3*). Repozytorium wtórne określa formy wymiany danych i słownik wspólnych danych (*art. 26 ust. 4 i 5*). Aby zapewnić niezależność, funkcjonalność i interoperacyjność systemu, wobec dostawców repozytoriów pierwotnych mają zastosowanie dodatkowe wymogi techniczne (*art. 25*) i procedury (*załącznik I części A i C*).

- 2. Koszty systemu repozytoriów:** wszelkie koszty związane z systemem repozytoriów poniosą producenci i importerzy wyrobów tytoniowych. Koszty usług repozytoriów muszą być sprawiedliwe, rozsądne i proporcjonalne do świadczonych usług, a także do ilości wnioskowanych niepowtarzalnych identyfikatorów (*art. 30 ust. 1*).

Koszty utworzenia i eksploatacji repozytorium wtórnego zostaną przeniesione na producentów i importerów wyrobów tytoniowych za pośrednictwem opłat pobieranych od nich przez dostawców repozytoriów pierwotnych (*art. 30 ust. 2*).

C. Obowiązki w zakresie rejestracji

Główne wymogi

- 1. Rejestrowanie zdarzeń związanych z wyrobami:** zdarzenia związane z wyrobami, które należy rejestrować i przekazywać, określono w rozdziale VI rozporządzenia. Obejmują one zdarzenia związane z **przemieszczaniem** wyrobów (takie jak umieszczenie niepowtarzalnych identyfikatorów na opakowaniach jednostkowych lub wysyłka z zakładu itp.) (**art. 32 ust. 1**) i zdarzenia dotyczące *transakcji* (takie jak wystawienie faktury, otrzymanie zapłaty itp.) (art. 33 ust. 1). Odpowiedzialność za rejestrowanie i przekazywanie informacji na temat zdarzeń dotyczących transakcji spoczywa na sprzedawcy wyrobu (*art. 33 ust. 3*).

W każdym przypadku producenci i importerzy muszą przekazać zarejestrowane informacje do ich repozytorium pierwotnego. Wymagane informacje oraz format, w jakim muszą być przekazywane, określono w załączniku II rozdział II sekcje 3 i 4. Po prawidłowym przekazaniu informacji repozytorium pierwotne wysyła wiadomość potwierdzającą odbiór (*art. 32 ust. 7, art. 33 ust. 4*).

- 2. Przekazanie wymaganych informacji zgodnie z wymaganym harmonogramem:** producenci i importerzy muszą zapewnić, aby informacje były przekazywane w ciągu 3 godzin od danego zdarzenia (*art. 34 ust. 1*), np. w ciągu 3 godzin od oznaczenia opakowania jednostkowego niepowtarzalnym identyfikatorem. Istnieją dwa wyjątki: wysyłka wyrobów z zakładów i ich przeładunek. Informacje na temat tych zdarzeń należy przekazywać w ciągu 24 godzin przed wystąpieniem danego zdarzenia (*art. 34 ust. 3*).

W przypadku ogólnej zasady przekazywania informacji w ciągu 3 godzin mają zastosowanie określone odstępstwa: MŚP (zgodnie z definicją zawartą w unijnym zaleceniu 2003/361/WE) oraz producenci/importerzy, którzy w poprzednim roku posługiwali się mniej niż 120 mln niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania jednostkowego na poziomie Unii, mogą przekazywać informacje w ciągu 24 godzin od wystąpienia danego zdarzenia (*art. 34 ust. 4*).

Podmioty, które nie spełniają powyższych kryteriów, będą jednak objęte okresem przejściowym, który ma zastosowanie do wszystkich podmiotów gospodarczych i trwa do dnia 20 maja 2028 r. W tym okresie podmioty gospodarcze mogą przekazywać informacje w ciągu 24 godzin od wystąpienia danego zdarzenia (*art. 34 ust. 5*).

Odstępstwa nie obowiązują w przypadku wysyłki i przeładunku, w przypadku których zawsze będzie wymagane wcześniejsze zgłoszenie (*art. 34 ust. 3*).

- 3. Zapewnienie kodowania niepowtarzalnych identyfikatorów za pomocą prawidłowego nośnika danych:** niepowtarzalne identyfikatory są kodowane za

pomocą nośników danych (tj. kodów kreskowych). Rodzaje dozwolonych nośników danych ściśle ograniczono do trzech na jednym poziomie (*art. 21 ust. 1 i 5*): w przypadku opakowań jednostkowych są to: kod **Data Matrix**, kod **QR** i kod **DotCode**; w przypadku opakowań zbiorczych są to: kod **Data Matrix**, kod **QR** i kod **Code 128**.

Ponadto obowiązują przepisy szczegółowe dotyczące jakości nośników danych (*art. 22*), w tym przepisy stanowiące, że każdy nośnik danych musi zawierać kod przeznaczony do odczytu przez człowieka, aby w razie potrzeby można było uzyskać dostęp do informacji związanych z niepowtarzalnym identyfikatorem bez użycia skanera (*art. 23*).

Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – producenci i importerzy

Poniższa tabela zawiera informacje na temat głównych obowiązków producentów i importerów w ramach systemu identyfikowalności. Należy jednak pamiętać, że przedstawiony wykaz nie jest wyczerpujący, a dalszych informacji należy szukać w **rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2018/574** i w towarzyszących mu **załącznikach** oraz w **rozporządzeniu delegowanym UE 2018/573**.

Podmiot	Obowiązki
Producenci i importerzy wyrobów tytoniowych	<p><u>Kody identyfikacyjne</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Złożenie wniosku o kod identyfikacyjny podmiotu gospodarczego (art. 14) – Złożenie wniosku o kod identyfikacyjny zakładu (art. 16) – Złożenie wniosku o kod identyfikacyjny maszyny (art. 18) <p><u>Niepowtarzalny identyfikator:</u></p> <p><i>W przypadku niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania jednostkowego:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – Przesłanie wniosku o wydanie niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania jednostkowego do podmiotu wydającego identyfikatory (art. 9) – Znakowanie opakowań jednostkowych za pomocą niepowtarzalnych identyfikatorów (art. 6); dodanie znacznika czasu (art. 8 ust. 3)

- Weryfikacja niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania jednostkowego (art. 7)

W przypadku niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego:

- Podjęcie decyzji o złożeniu wniosku o wydanie niepowtarzalnych identyfikatorów do podmiotu wydającego identyfikatory albo o ich bezpośrednim samodzielnym wygenerowaniu zgodnie z odpowiednimi normami ISO (art. 10)
- W przypadku złożenia wniosku do podmiotu wydającego identyfikatory: wprowadzenie wniosku (art. 13)
- W przypadku generowania bezpośredniego: wygenerowanie niepowtarzalnych identyfikatorów zgodnie z odpowiednimi normami ISO (art. 10).
- Znakowanie opakowań zbiorczych za pomocą niepowtarzalnych identyfikatorów (art. 10); w przypadku niepowtarzalnych identyfikatorów wydanych przez podmioty wydające identyfikatory: dodanie znacznika czasu (art. 11 ust. 3)

Nośniki danych

- Kodowanie (elektronicznych) niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania jednostkowego i niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego (art. 21)
- Zapewnienie jakości optycznych kodów kreskowych (art. 22)
- Zawarcie w każdym nośniku danych kodu przeznaczonego do odczytu przez człowieka (art. 23)

System repozytoriów

- Utworzenie repozytorium pierwotnego (art. 24 i 26)
- Przedstawienie Komisji informacji na temat tożsamości

	<p>proponowanego dostawcy repozytorium wraz ze wszystkimi odpowiednimi dokumentami, w tym projektem umowy (załącznik I część A pkt 1 i 2)</p> <ul style="list-style-type: none"> – Pokrycie wszystkich kosztów związanych z systemem repozytoriów za pośrednictwem opłat pobieranych przez dostawców repozytoriów pierwotnych (art. 30) <p><u>Rejestrowanie i przekazywanie informacji</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Rejestrowanie i przekazywanie informacji na temat przemieszczeń wyrobów do repozytorium pierwotnego (art. 32) w terminach określonych w harmonogramie (art. 34) – Zapisywanie i przekazywanie informacji o transakcjach do repozytorium pierwotnego (art. 33) w terminach określonych w harmonogramie (art. 34)
--	---

II. DYSTRYBUTORZY I HURTOWNICY

Wymogi dotyczące **dystrybutorów i hurtowników** można podzielić według następujących punktów: **A)** znakowanie opakowań przy pomocy niepowtarzalnego identyfikatora; oraz **B)** obowiązki w zakresie rejestracji.

A. Znakowanie opakowań przy pomocy niepowtarzalnego identyfikatora

Główne wymogi

- 1. Złożenie wniosku o kody identyfikacyjne podmiotów gospodarczych, zakładów i maszyn do właściwego podmiotu wydającego identyfikatory:** po wyznaczeniu podmiotów wydających identyfikatory przez państwa członkowskie (*art. 3*) dystrybutorzy i hurtownicy muszą złożyć do takich podmiotów (zob. poniżej*) wniosek o kody identyfikacyjne (*art. 14, art. 16*). Wnioski muszą zawierać konkretne informacje (określone w załączniku II rozdział II sekcja 1). Następnie podmiot wydający identyfikatory odpowiada za wydanie kodów identyfikacyjnych oraz ustanowienie i eksploatację rejestru wszystkich wydanych kodów (*art. 15; art. 17*).

*** Gdzie składać wnioski o KODY IDENTYFIKACYJNE**

- Dystrybutorzy i hurtownicy -

Aby uzyskać kody identyfikacyjne **podmiotu gospodarczego**: dystrybutorzy i hurtownicy będą musieli złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla każdego państwa członkowskiego, w którym prowadzą co najmniej jeden zakład (*art. 14*).

Aby uzyskać kody identyfikacyjne **zakładu**: dystrybutorzy i hurtownicy będą musieli złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym znajduje się zakład (*art. 16*).

2. **(W stosownych przypadkach) Złożenie wniosku o wydanie niepowtarzalnych identyfikatorów zbiorczych opakowań wyrobów tytoniowych do odpowiedniego podmiotu wydającego identyfikatory:** jeżeli dystrybutorzy lub hurtownicy zajmują się pakowaniem zbiorczym lub ponownym pakowaniem zbiorczym wyrobów tytoniowych, wówczas na opakowaniu należy zastosować niepowtarzalne identyfikatory opakowania zbiorczego (chyba że preferowanym wariantem jest skanowanie poszczególnych opakowań jednostkowych).

Niepowtarzalne identyfikatory opakowania zbiorczego mogą być wydawane po złożeniu do odpowiedniego podmiotu wydającego identyfikatory (zob. poniżej*) wniosku zawierającego konkretne informacje (określone w *załączniku II rozdział II sekcja 2*) albo mogą być generowane bezpośrednio przez samego hurtownika/dystrybutora zgodnie z normą ISO/IEC 15459-1:2014 lub normą ISO/IEC 15459-4:2014 (*art. 10*).

Podmiot wydający identyfikatory jest obowiązany dotrzymać konkretnych terminów na przekazanie drogą elektroniczną niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego (*art. 13*), które muszą zostać zastosowane do oznaczenia opakowania w ciągu 6 miesięcy od ich otrzymania (*art. 5 ust. 1*).

***Gdzie składać wnioski o NIEPOWTARZALNE IDENTYFIKATORY
OPAKOWANIA ZBIORCZEGO**

– Dystrybutorzy i hurtownicy –

Takie wnioski należy składać do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla państwa członkowskiego, w którym ma miejsce pakowanie do opakowań zbiorczych (*art. 4 ust. 3*).

(Ewentualnie niepowtarzalne identyfikatory opakowania zbiorczego mogą być generowane bezpośrednio przez podmioty gospodarcze zgodnie z normą ISO/IEC 15459-1:2014 lub normą ISO/IEC 15459-4:2014 (*art. 10*).

3. **(W stosownych przypadkach) Umieszczanie niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego na opakowaniach:** po otrzymaniu niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego od podmiotów wydających identyfikatory (lub po samodzielnym wygenerowaniu takich identyfikatorów) dystrybutorzy i hurtownicy muszą umieścić je na opakowaniach. W przypadku niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego wygenerowanych przez podmioty wydające identyfikatory dystrybutorzy i hurtownicy muszą dodać znacznik czasu (*art. 11 ust. 3*). Przed umieszczeniem niepowtarzalnych identyfikatorów należy je najpierw

zakodować z zastosowaniem jednego z dopuszczalnych nośników danych (*art. 21 ust. 5*) (zob. sekcja B pkt 3 poniżej).

Niepowtarzalny identyfikator opakowania zbiorczego musi być powiązany z wykazem wszystkich niepowtarzalnych identyfikatorów opakowań jednostkowych, które znajdują się w opakowaniu zbiorczym (*art. 12 ust. 1*). W tym celu informacje wymienione w *załączniku II rozdział II sekcja 3 (pkt 3.2)* muszą zostać przekazane do repozytorium wtórnego przez router.

B. Obowiązki w zakresie rejestracji

Główne wymogi

- 1. Rejestrowanie istotnych zdarzeń:** zdarzenia związane z wyrobami, które należy rejestrować i przekazywać, określono w rozdziale VI rozporządzenia. Obejmują one zdarzenia związane z **przemieszczaniem** wyrobów (takie jak umieszczenie niepowtarzalnych identyfikatorów na opakowaniach jednostkowych lub wysyłka z zakładu itp.) (*art. 32 ust. 1*) i zdarzenia dotyczące **transakcji** (takie jak wystawienie faktury, otrzymanie zapłaty itp.) (*art. 33 ust. 1*). W przypadku informacji o transakcjach odpowiedzialność za ich rejestrowanie i przekazywanie będzie spoczywać na sprzedawcy wyrobu (*art. 33 ust. 3*).

Jeżeli chodzi o dystrybutorów i hurtowników, zarejestrowane informacje muszą zostać przekazane do repozytorium wtórnego przez **router** (*art. 32. ust. 2, art. 33 ust. 2*). Dokładne informacje, jakie muszą być przekazane, oraz format, w jakim muszą być przekazywane, określono w *załączniku II rozdział II sekcje 3 i 4*. Informacje uznaje się za prawidłowo przekazane, jeżeli dystrybutor lub hurtownik otrzyma potwierdzenie odbioru przez router (*art. 32 ust. 7, art. 33 ust. 4*).

- 2. Przekazanie wymaganych informacji zgodnie z wymaganym harmonogramem:** dystrybutorzy i hurtownicy muszą zapewnić, aby informacje były przez nich przekazywane w ciągu 3 godzin od danego zdarzenia (*art. 34 ust. 1*), np. w ciągu 3 godzin od zastosowania niepowtarzalnego identyfikatora opakowania zbiorczego lub od ustalenia związku między fakturą a niepowtarzalnym identyfikatorem (faktura może zostać wystawiona przed wysyłką lub po wysyłce). Istnieją dwa wyjątki: wysyłka wyrobów z zakładów i ich przeładunek. Informacje na temat tych zdarzeń należy przekazywać w ciągu 24 godzin przed ich wystąpieniem (*art. 34 ust. 3*).

W przypadku zasady przekazywania informacji w ciągu 3 godzin mają zastosowanie określone odstępstwa: MŚP (zgodnie z definicją zawartą w unijnym zaleceniu 2003/361/WE) oraz podmioty, które w poprzednim roku posługiwały się mniej niż 120 mln niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania jednostkowego na poziomie Unii, mogą przekazywać informacje w ciągu 24 godzin od wystąpienia danego zdarzenia (*art. 34 ust. 4*).

Podmioty, które nie spełniają powyższych kryteriów, będą jednak objęte okresem przejściowym, który ma zastosowanie do wszystkich podmiotów gospodarczych i trwa do dnia 20 maja 2028 r. W tym okresie podmioty gospodarcze mogą przekazywać wymagane informacje w ciągu 24 godzin od wystąpienia danego zdarzenia (*art. 34 ust. 5*).

Odstępstwa te nie obowiązują w przypadku wysyłki i przeładunku, w przypadku których zawsze będzie wymagane wcześniejsze zgłoszenie (*art. 34 ust. 3*).

- 3. Zapewnienie kodowania niepowtarzalnych identyfikatorów za pomocą prawidłowego nośnika danych:** niepowtarzalne identyfikatory są kodowane za

pomocą nośników danych (tj. kodów kreskowych). Rodzaje dozwolonych nośników danych ściśle ograniczono do trzech na jednym poziomie (*art. 21 ust. 1 i 5*): w przypadku opakowań jednostkowych są to: kod **Data Matrix**, kod **QR** i kod **DotCode**; w przypadku opakowań zbiorczych są to: kod **Data Matrix**, kod **QR** i kod **Code 128**.

Ponadto obowiązują przepisy szczegółowe dotyczące jakości nośników danych (*art. 22*), w tym przepisy stanowiące, że każdy nośnik danych musi zawierać kod przeznaczony do odczytu przez człowieka, aby w razie potrzeby można było uzyskać dostęp do informacji związanych z niepowtarzalnym identyfikatorem bez użycia skanera (*art. 23*).

Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – dystrybutorzy i hurtownicy

Poniższa tabela zawiera informacje na temat głównych obowiązków dystrybutorów i hurtowników w ramach systemu identyfikowalności. Należy jednak pamiętać, że przedstawiony wykaz nie jest wyczerpujący, a dalszych informacji należy szukać w **rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2018/574** i w towarzyszących mu **załącznikach**.

Podmiot	Obowiązki
Dystrybutorzy i hurtownicy	<p><u>Kody identyfikacyjne</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Złożenie wniosku o kod identyfikacyjny podmiotu gospodarczego (art. 14) – Złożenie wniosku o kod identyfikacyjny zakładu (art. 16) – Złożenie wniosku o kod identyfikacyjny maszyny (art. 18) <p><u>Złożenie wniosku o niepowtarzalny identyfikator opakowania zbiorczego (w stosownych przypadkach)</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Podjęcie decyzji o złożeniu wniosku o wydanie niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego do podmiotu wydającego identyfikatory albo o ich samodzielnym wygenerowaniu zgodnie z odpowiednimi normami ISO (art. 10) – W przypadku złożenia wniosku do podmiotu wydającego identyfikatory: wprowadzenie wniosku (art. 13). – W przypadku generowania bezpośredniego: wygenerowanie

	<p>niepowtarzalnych identyfikatorów zgodnie z odpowiednimi normami ISO (art. 10)</p> <p><u>Umieszczenie niepowtarzalnego identyfikatora opakowania zbiorczego na opakowaniach</u> (w stosownych przypadkach)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Znakowanie opakowań zbiorczych za pomocą niepowtarzalnych identyfikatorów (art. 10); w przypadku niepowtarzalnych identyfikatorów wydanych przez podmioty wydające identyfikatory: dodanie znacznika czasu (art. 11 ust. 3) <p><u>Nośniki danych</u> (w stosownych przypadkach)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Kodowanie niepowtarzalnych identyfikatorów opakowania zbiorczego (art. 21) - Zapewnienie jakości optycznych kodów kreskowych (art. 22) - Zawarcie w każdym nośniku danych kodu przeznaczonego do odczytu przez człowieka (art. 23) <p><u>Rejestrowanie i przekazywanie informacji</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - Rejestrowanie i przekazywanie informacji na temat przemieszczeń wyrobów do routera (art. 32) w terminach określonych w harmonogramie (art. 34) - Zapisywanie i przekazywanie informacji o transakcjach do routera (art. 33) w terminach określonych w harmonogramie (art. 34)
--	--

III. OPERATORZY PIERWSZYCH PUNKTÓW DETALICZNYCH

W ramach systemu identyfikowalności przemieszczanie wyrobów tytoniowych musi być rejestrowane od producenta do ostatniego podmiotu gospodarczego przed **pierwszym punktem detalicznym**.

W art. 2 pkt 3 rozporządzenia wykonawczego termin „**pierwszy punkt detaliczny**” zdefiniowano jako zakład, w którym wyroby są wprowadzane do obrotu (tj. udostępnione konsumentom przebywającym na terytorium Unii) po raz pierwszy, w tym automaty do sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Jedynym zadaniem, jakie w systemie identyfikowalności przewidziano dla operatorów **pierwszych punktów detalicznych**, jest zapewnienie, aby uzyskali **kody identyfikacyjne podmiotu gospodarczego i zakładu**.

(Uwaga: podmiot, który jest zarówno operatorem pierwszego punktu detalicznego, jak i hurtownikiem/dystrybutorem zaopatrującym kolejne punkty detaliczne, będzie musiał zapewnić możliwość śledzenia wyrobów, którymi się zajmuje, do momentu wysyłki do pierwszego punktu detalicznego. W przypadku wyrobów tytoniowych sprzedawanych w obrocie hurtowym należy stosować się do wymogów mających zastosowanie do hurtowników/dystrybutorów, określonych w poprzedniej części.)

Ubieganie się o kody identyfikacyjne podmiotu gospodarczego i zakładu

Główne wymogi

1. Złożenie wniosku o kody identyfikacyjne podmiotów gospodarczych i zakładów do właściwego podmiotu wydającego identyfikatory: jedynym zadaniem, jakie w systemie identyfikowalności przewidziano dla operatorów **pierwszych punktów detalicznych**, jest uzyskanie **kodów identyfikacyjnych podmiotu gospodarczego i zakładu** od odpowiedniego podmiotu wydającego identyfikatory* (*art. 14, art. 16*). Uzyskanie tych kodów jest obowiązkowe, gdyż konieczne jest zapewnienie, aby pozostałe podmioty gospodarcze mogły zaopatrywać dany punkt detaliczny i jednocześnie spełnić swoje obowiązki przewidziane w systemie.

Warto pamiętać, że operatorzy pierwszych punktów detalicznych mogą ustalić, że o kody identyfikacyjne będzie w ich imieniu ubiegać się inny podmiot gospodarczy (będący stroną trzecią) (taki jak jeden z ich dostawców, na przykład jeden z ich dystrybutorów lub hurtowników) (*art. 14 ust. 3, art. 16 ust. 3*). Taka strona trzecia również musi być zarejestrowana i musi posiadać już kody identyfikacyjne. Operator pierwszego punktu detalicznego musi wyrazić pełną zgodę na rejestrację przez stronę trzecią, która musi przekazać operatorowi wszystkie informacje dotyczące rejestracji, w tym wszystkie przydzielone kody.

*Gdzie składać wnioski o KODY IDENTYFIKACYJNE

– Operatorzy pierwszych punktów detalicznych –

Aby uzyskać kody identyfikacyjne **podmiotu gospodarczego**: **operatorzy pierwszych punktów detalicznych** będą musieli albo złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla każdego państwa członkowskiego, w którym prowadzą działalność (*art. 14 ust. 1*), albo ustalić, że obowiązek ubiegania się o kod identyfikacyjny podmiotu gospodarczego zostanie zrealizowany przez inny zarejestrowany podmiot gospodarczy będący stroną trzecią (np. przez zarejestrowanego dystrybutora lub hurtownika) (*art. 14 ust. 3*).

Aby uzyskać kody identyfikacyjne **zakładu**: **operatorzy pierwszych punktów detalicznych** będą musieli albo złożyć wniosek do podmiotu wydającego identyfikatory właściwego dla każdego państwa członkowskiego, w którym znajduje się dany zakład (*art. 16 ust. 1*), albo ustalić, że obowiązek ten zostanie zrealizowany przez inny zarejestrowany podmiot gospodarczy będący stroną trzecią (np. przez zarejestrowanego dystrybutora lub hurtownika) (*art. 16 ust. 3*).

Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – operatorzy pierwszych punktów detalicznych

Poniższa tabela zawiera informacje na temat głównych obowiązków operatorów pierwszych punktów detalicznych w ramach systemu identyfikowalności. Należy jednak pamiętać, że przedstawiony wykaz nie jest wyczerpujący, a dalszych informacji należy szukać w rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2018/574 i w towarzyszących mu załącznikach.

Podmiot	Obowiązki
Operatorzy pierwszych punktów detalicznych	<u>Kody identyfikacyjne</u> <ul style="list-style-type: none"><li data-bbox="544 689 1409 891">– Ubieganie się o kod identyfikacyjny podmiotu gospodarczego (art. 14) <i>lub</i> ustalenie, że obowiązek ten zostanie zrealizowany przez zarejestrowaną stronę trzecią (np. przez zarejestrowanego dystrybutora lub hurtownika) <li data-bbox="544 913 1409 1115">– Złożenie wniosku o kod identyfikacyjny zakładu (art. 16) <i>lub</i> ustalenie, że obowiązek ten zostanie zrealizowany przez zarejestrowaną stronę trzecią (np. przez zarejestrowanego dystrybutora lub hurtownika)

IV. ORGANY PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Wymogi dotyczące **organów państw członkowskich** można podzielić według następujących punktów: **A)** Wyznaczenie podmiotu wydającego identyfikatory; **B)** Dostęp do rejestrowanych informacji.

A. Wyznaczenie podmiotu wydającego identyfikatory

Główne wymogi

1. Wyznaczenie podmiotu wydającego identyfikatory: niepowtarzalne identyfikatory umieszczane na opakowaniach jednostkowych (oraz – w stosownych przypadkach – na opakowaniach zbiorczych) muszą być generowane przez niezależną stronę trzecią – określaną mianem „podmiotu wydającego identyfikatory” – wyznaczaną przez każde państwo członkowskie (*art. 3*). Procedura wyznaczenia podmiotu wydającego identyfikatory będzie stanowić jeden z pierwszych technicznych etapów ustanowienia systemu identyfikowalności i musi zostać ukończona w terminie jednego roku od wejścia w życie **rozporządzenia delegowanego** (*art. 3 ust. 1*). Wśród podmiotów, które państwa członkowskie mogą wyznaczyć, znajdują się agencje państwowe, organizacje pozarządowe lub dostawcy specjalistycznych usług informatycznych. Aby ułatwić państwom członkowskim przeprowadzenie procesu wyznaczania takich podmiotów, w rozporządzeniu określono szczegółowe kryteria, w tym kryterium niezależności (*art. 3, art. 35*), które musi spełnić podmiot wydający identyfikatory. Każdy podmiot wydający identyfikatory musi posiadać niepowtarzalny kod identyfikujący (*art. 3 ust. 4*). Ten sam podmiot wydający identyfikatory może zostać wyznaczony w więcej niż jednym państwie członkowskim, przy czym w takiej sytuacji musi być oznaczony tym samym kodem identyfikującym (*art. 3 ust. 5*). Podmioty wydające identyfikatory, które zamierzają wyznaczyć podwykonawców, będą kwalifikować się do wyznaczenia tylko wówczas, gdy podadzą państwom członkowskim tożsamość proponowanych podwykonawców (co więcej, wszyscy podwykonawcy podlegają kryteriom dotyczącym niezależności określonym w *art. 35*).

2. Powiadomianie Komisji i zapewnianie publikacji informacji na temat podmiotu wydającego identyfikatory: każde państwo członkowskie musi powiadomić Komisję o wyznaczeniu podmiotu wydającego identyfikatory i podać jej jego kod identyfikujący w terminie jednego miesiąca od daty jego powołania (*art. 3 ust. 6*). Państwo członkowskie musi ponadto zapewnić, by informacje dotyczące tożsamości wyznaczonego podmiotu wydającego identyfikatory zostały podane do wiadomości publicznej (*art. 3 ust. 7*).

B. Dostęp do rejestrowanych informacji

Główne wymogi

1. Wyznaczenie krajowego administratora lub krajowych administratorów: organy będą musiały wyznaczyć jednego krajowego administratora lub większą ich liczbę, odpowiadających za tworzenie dalszych praw dostępu związanych z systemem repozytoriów w ramach danej administracji krajowej, za zarządzanie takimi prawami oraz ich anulowanie i przyznawanie (*art. 25 ust. 1 lit. k*).

2. Dostęp do informacji przy użyciu narzędzia do nadzoru: repozytorium wtórne, które zawiera kopie wszystkich rejestrowanych danych, będzie zawierało narzędzie do nadzoru (w formie interfejsów użytkownika, graficznych i innych niż graficzne), dzięki któremu państwa członkowskie i Komisja będą mogły zdalnie przeszukiwać i analizować przemieszczania wyrobów tytoniowych w celu badania i wykrywania ewentualnych nieprawidłowości. W szczególności narzędzie do nadzoru będzie musiało umożliwiać, po pierwsze, dostęp do wszystkich danych przechowywanych w systemie repozytoriów i ich przeszukiwanie (*art. 27 ust. 2*) oraz, po drugie, wysyłanie żądań dotyczących automatycznych ostrzeżeń i sprawozdań okresowych (*art. 27 ust. 3*) w oparciu o indywidualne zasady oceny ryzyka związane z konkretnymi zdarzeniami (np. pojawienie się powtarzających się niepowtarzalnych identyfikatorów w legalnym łańcuchu dostaw). W tym zakresie organy będą mogły żądać wysyłania automatycznych ostrzeżeń lub sprawozdań na konkretny zewnętrzny adres, taki jak adres poczty elektronicznej lub adres IP (*art. 27 ust. 4*).

3. Dostęp do zarejestrowanych informacji za pośrednictwem urządzeń przenośnych (tryb offline): właściwe organy państw członkowskich będą musiały mieć możliwość pozyskania i odczytania informacji o niepowtarzalnych identyfikatorach w dowolnym punkcie na miejscu przy użyciu ręcznych urządzeń skanujących. Innymi słowy, będą musiały mieć możliwość zidentyfikowania informacji zakodowanych w niepowtarzalnym identyfikatorze bez dostępu do systemu repozytoriów. Ułatwią to tzw. „pliki proste offline” tworzone przez każdy podmiot wydający identyfikatory. Właściwe organy będą mogły pobrać te pliki z repozytorium wtórnego na urządzenia przenośne (np. smartfony lub skanery), których będą używać (*art. 20*). Za pomocą tych „plików prostych” urządzenia przenośne będą mogły następnie pozyskiwać informacje z niepowtarzalnych identyfikatorów udostępniać je użytkownikowi w trybie offline.

4. Wymiana informacji z systemami zewnętrznymi: system identyfikowalności umożliwi państwom członkowskim i Komisji wprowadzanie informacji przechowywanych w systemie repozytoriów do innych wykorzystywanych i zarządzanych przez nie systemów zewnętrznych. Ułatwieniu tego będą służyły przede wszystkim następujące sposoby. System repozytoriów powinien umożliwiać pobieranie pełnych lub wybranych zestawów danych, które są w nim przechowywane (*art. 25 ust. 1 lit. l*). Ten zbiór danych można następnie powiązać z innymi systemami zewnętrznymi. W szczególności system identyfikowalności będzie przechowywał informacje o wyrobie, korzystając z administracyjnego numeru ewidencyjnego (ARC), co zapewni interoperacyjność z EMCS. W podobny sposób informacje na temat TP-ID każdego zarejestrowanego wyrobu umożliwią państwom członkowskim powiązanie danych dotyczących łańcucha dostaw z odpowiednimi informacjami dotyczącymi

sprawozdawczości na temat wyrobu przechowywanymi we wspólnym punkcie wejścia UE (EU-CEG).

Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – organy państwa członkowskiego

Poniższa tabela zawiera informacje na temat głównych obowiązków organów państw członkowskich w ramach systemu identyfikowalności. Należy jednak pamiętać, że przedstawiony wykaz nie jest wyczerpujący, a dalszych informacji należy szukać w rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2018/574 i w towarzyszących mu załącznikach.

Podmiot	Obowiązki
Organy państw członkowskich	<p><u>Podmiot wydający identyfikatory</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Wybranie i wyznaczenie podmiotu wydającego identyfikatory (art. 3 ust. 1) – Zapewnienie niezależności podmiotów wydających identyfikatory, dostawców usług repozytoriów i elementów uniemożliwiających naruszenie opakowania oraz, w stosownych przypadkach, ich podwykonawców (art. 35) – Przekazanie Komisji informacji o tożsamości wyznaczonego podmiotu wydającego identyfikatory oraz o jego kodzie; zapewnienie publikowania powiązanych informacji (art. 3 ust. 6 i 7) <p><u>System repozytoriów</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Wyznaczenie krajowego administratora zarządzającego prawami dostępu do narzędzia nadzoru (art. 25 ust. 1 lit. k) – Dostęp do informacji dotyczących identyfikowalności poprzez urządzenie do nadzoru i urządzenia przenośne do celów egzekwowania prawa; w stosownych przypadkach wymiana informacji z systemami zewnętrznymi.

V. KOMISJA EUROPEJSKA

Wymagania względem **Komisji Europejskiej** dotyczą głównie dziedziny **systemu repozytoriów**.

System repozytoriów

Główne wymogi

1. Zatwierdzanie dostawców repozytorium pierwotnego: Komisja Europejska będzie zobowiązana do oceny wszystkich proponowanych dostawców pierwotnego systemu przechowywania danych i projektów umów o przechowywanie danych zgłoszonych jej przez producentów i importerów – w szczególności w odniesieniu do niezależności i możliwości technicznych tychże dostawców – oraz do ich zatwierdzenia lub odrzucenia w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania powiadomienia (*załącznik 1 część A pkt 3*).

2. Publikacja wykazów zgłoszonych i zatwierdzonych dostawców repozytorium pierwotnego: Komisja Europejska będzie również odpowiedzialna za zapewnienie udostępnienia wykazów wszystkich zgłoszonych i zatwierdzonych dostawców pierwotnego systemu przechowywania danych na stronie internetowej (*załącznik 1 część A pkt 8*).

3. Wyznaczenie „repozytorium wtórnego”: Komisja będzie odpowiedzialna za wyznaczenie dostawcy (jednego) repozytorium wtórnego spośród zatwierdzonych dostawców repozytoriów pierwotnych. Procedury regulujące ten proces określono w załączniku 1 część B. Wyznaczenie nastąpi nie później niż 8 miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia delegowanego, a Komisja opublikuje jego wyniki. Następnie każdy pierwotny dostawca będzie zobowiązany do zawarcia umowy z dostawcą repozytorium wtórnego (umowy będą musiały zostać podpisane i przedłożone Komisji w terminie jednego miesiąca od daty wyznaczenia repozytorium wtórnego).

Repozytorium wtórne będzie przechowywać ogólną kopię wszystkich zdarzeń w łańcuchu dostaw, które zarejestrowano i przechowywano w repozytoriach pierwotnych. Co najważniejsze, repozytorium zapewni interfejsy użytkownika, które umożliwią państwom członkowskim uruchamianie wyszukiwań i określanie zasad dotyczących automatycznych ostrzeżeń i okresowych sprawozdań związanych z danymi dotyczącymi łańcucha dostaw przechowywanymi w systemie. Dostawca repozytorium wtórnego będzie odpowiedzialny za określenie formatu danych, form ich wymiany oraz słownika wspólnych danych, z których korzystać będą repozytoria pierwotne i router (*art. 28*). Ponadto istnieje szereg innych ogólnych wymogów technicznych (*art. 25*) i zasad proceduralnych (*załącznik 1 części B i C*), które będą miały zastosowanie do dostawcy repozytorium wtórnego, aby zapewnić niezależność, funkcjonalność i interoperacyjność systemu.

Dostawca repozytorium wtórnego będzie również odpowiedzialny za ustanowienie routera, który zapewni punkt kompleksowej obsługi do celów zgłaszania danych przez

podmioty gospodarcze inne niż producenci i importerzy (*art. 29*). Kopia tych danych będzie przekazana do indywidualnych zainteresowanych repozytoriów pierwotnych.

Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków – Komisja Europejska

Poniższa tabela zawiera informacje na temat głównych obowiązków Komisji Europejskiej w ramach systemu identyfikowalności. Należy jednak pamiętać, że przedstawiony wykaz nie jest wyczerpujący, a dalszych informacji należy szukać w **rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2018/574** i w towarzyszących mu **załącznikach** oraz w **rozporządzeniu delegowanym UE 2018/573**.

Podmiot	Obowiązki
Komisja Europejska	<u>System repozytoriów</u> <ul style="list-style-type: none"><li data-bbox="544 790 1388 882">– Zatwierdzanie dostawców repozytorium pierwotnego (załącznik 1 część A pkt 3 i 4) <li data-bbox="544 904 1388 1048">– Publikacja wykazów zgłoszonych i zatwierdzonych dostawców repozytorium pierwotnego (załącznik 1 część A pkt 8) <li data-bbox="544 1070 1388 1214">– Wyznaczanie dostawcy repozytorium wtórnego (załącznik 1 część B pkt 1) i publikowanie tożsamości dostawcy (załącznik 1 część A pkt 3)

II. System zabezpieczeń wyrobów tytoniowych

Informacje ogólne

Celem systemu zabezpieczeń jest umożliwienie właściwym organom i konsumentom zidentyfikowania legalnych wyrobów tytoniowych. W art. 16 wprowadzono wymóg, aby wszystkie wprowadzane do obrotu w UE opakowania jednostkowe wyrobów tytoniowych były opatrzone zabezpieczeniem odpornym na ingerencję, złożonym z widocznego i niewidocznego elementu.

Kluczowe wymogi systemu zabezpieczeń określono w:

- **art. 16 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych;**
- **decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576** w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych (w tym w załączniku I do tej decyzji).

Szczegółowy opis systemu

W art. 16 ust. 1 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych wymaga się, aby wszystkie opakowania jednostkowe wyrobów tytoniowych były opatrzone zabezpieczeniem:

- odpornym na ingerencję, złożonym z widocznego i niewidocznego elementu;
- nieusuwalnie nadrukowanym lub umieszczonym (obejmuje to kombinację elementów nadrukowanych i umieszczonych) na opakowaniu;
- trwałym;
- którego w żaden sposób nie ukrywa się ani nie zasłania, w tym znakami akcyzy lub oznaczeniami ceny.

Główne wymogi dodatkowe w zakresie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń szczegółowo określono w **decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576 w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych.**

Główne wymogi wobec zainteresowanych stron w ramach systemu zabezpieczeń wyrobów tytoniowych

W poniższych sekcjach określono kluczowe wymogi w zakresie systemu zabezpieczeń, w podziale na zainteresowane strony.

O ile nie określono inaczej, wszystkie artykuły, o których mowa, to artykuły **decyzji wykonawczej (UE) 2018/576 w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych (w tym załącznika I do tej decyzji)**.

I. ORGANY PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ORAZ PRODUCENCI I IMPORTERZY

Wymogi dotyczące **organów państw członkowskich** można podzielić według następujących punktów: **A)** elementy potwierdzające autentyczność i zabezpieczenia; **B)** integralność i niezależność zabezpieczeń; **C)** weryfikacja autentyczności zabezpieczeń.

Wymagania stawiane **producentom i importerom** obejmują przede wszystkim: **A)** elementy potwierdzające autentyczność i zabezpieczenia. Będą oni przede wszystkim odpowiedzialni za zapewnienie zgodności z wymogami ustanowionymi przez państwa członkowskie, w których wprowadzają oni swoje wyroby do obrotu.

A) Elementy potwierdzające autentyczność i zabezpieczenia

Główne wymogi

Państwa członkowskie

- 1. Zapewnienie odpowiednich części składowych zabezpieczeń:** państwa członkowskie będą musiały zapewnić, aby każde zabezpieczenie umieszczone na opakowaniu jednostkowym wyrobów tytoniowych wprowadzanych na ich rynki składało się z co najmniej pięciu różnego rodzaju „elementów potwierdzających autentyczność”. Konieczne będzie również zapewnienie, aby wśród tych elementów co najmniej jeden był jawny², jeden częściowo ukryty³ i jeden ukryty⁴ (*art. 3 ust. 1*), a co najmniej jeden zapewniony przez stronę trzecią, która spełnia wymogi niezależności określone w art. 8 decyzji (*art. 3 ust. 2*).
- 2. Przekazywanie informacji dotyczących dozwolonych kombinacji elementów potwierdzających autentyczność:** każde państwo członkowskie będzie musiało przekazać producentom i importerom wyrobów tytoniowych informacje dotyczące kombinacji elementów potwierdzających autentyczność, które należy zastosować, umieszczając zabezpieczenia na wyrobach wprowadzanych na ich rynek. Kombinacje

---

² „Jawny” oznacza bezpośrednio postrzegalny za pomocą co najmniej jednego z ludzkich zmysłów bez uciekania się do urządzeń zewnętrznych.

Przyjmuje się, że kategoria elementów „jawnych” w ramach sposobów ustalania autentyczności, o której to kategorii mowa w normie ISO 12931:2012, odpowiada tej definicji.

³ „Częściowo ukryty” oznacza niepostrzegalny bezpośrednio za pomocą ludzkich zmysłów, lecz wykrywalny za pomocą tych zmysłów dzięki użyciu urządzeń zewnętrznych, takich jak latarka ultrafioletowa lub specjalne pióro bądź marker, które to użycie nie wymaga wiedzy fachowej ani specjalistycznego szkolenia. Przyjmuje się, że kategoria elementów „ukrytych” w ramach sposobów ustalania autentyczności za pomocą narzędzi dostępnych w ogólnej sprzedaży, o której to kategorii mowa w normie ISO 12931:2012, odpowiada tej definicji.

⁴ „Ukryty” oznacza niepostrzegalny bezpośrednio za pomocą ludzkich zmysłów i wykrywalny jedynie dzięki użyciu specjalnie w tym celu skonstruowanych narzędzi lub profesjonalnego sprzętu laboratoryjnego. Przyjmuje się, że kategorie elementów „ukrytych” w ramach sposobów ustalania autentyczności wymagających specjalnie w tym celu skonstruowanych narzędzi i specjalistycznej analizy, o których to kategoriach mowa w normie ISO 12931:2012, odpowiadają tej definicji.

mogą obejmować dowolne elementy potwierdzające autentyczność określone w załączniku 1 do decyzji, ale państwa członkowskie będą również miały swobodę wyboru alternatywnych elementów potwierdzających autentyczność zgodnych ze wspomnianą decyzją. Państwa członkowskie muszą przekazać wszystkim producentom i importerom wyrobów tytoniowych informacje dotyczące odpowiednich kombinacji do **dnia 20 września 2018 r.** Państwa członkowskie muszą przekazać informacje o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących kombinacji na 6 miesięcy przed datą, z którą zmiany takie miałyby stać się skuteczne (*art. 3*).

- 3. Decyzje i przekazywanie informacji związanych z używaniem znaków akcyzy jako zabezpieczeń:** każde państwo członkowskie będzie miało możliwość podjęcia decyzji, czy jego znaki akcyzy (lub krajowe znaki identyfikacyjne używane do celów fiskalnych) można stosować jako zabezpieczenie. W tym względzie państwa te będą musiały sprawdzić, czy ich znak akcyzy lub krajowy znak identyfikacyjny spełnia wymogi art. 3 decyzji i art. 16 dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych (*art. 4 ust. 1*). W przypadku częściowej zgodności państwa członkowskie do dnia **20 września 2018 r.** będą zobowiązane poinformować producentów i importerów wyrobów tytoniowych o dodatkowych rodzajach elementów potwierdzających autentyczność, które będą stosowane w połączeniu ze znakiem akcyzy lub krajowym znakiem identyfikacyjnym (*art. 4 ust. 2*).

Główne wymogi

Producenci i importerzy:

- 1. Zapewnienie zgodności z wymogami w zakresie zabezpieczeń określonymi przez każde państwo członkowskie, w którym ich wyroby wprowadza się do obrotu:** producenci i importerzy są zobowiązani zadbać o to, aby posiadali pełne informacje na temat indywidualnych wymogów dotyczących zabezpieczeń obowiązujących w państwach członkowskich, w których ich wyroby wprowadza się do obrotu, oraz aby byli oni w stanie spełnić te wymogi.

B) Integralność i niezależność zabezpieczeń

Główne wymogi

Państwa członkowskie

- 1. Zapewnianie integralności zabezpieczeń:** właściwe organy będą mogły swobodnie decydować o ewentualnym wdrożeniu systemu rotacji zabezpieczeń i o sposobie jego funkcjonowania (*art. 6 ust. 1*). Wyjątek od tej zasady będzie możliwy w przypadkach,

gdy państwo członkowskie ma powody, by sądzić, że integralność elementu potwierdzającego autentyczność zabezpieczenia jest zagrożona. W takich przypadkach to państwo członkowskie będzie musiało zapewnić, aby zabezpieczenie zostało zastąpione lub zmienione. Zainteresowani producenci/importerzy i dostawcy zabezpieczeń będą musieli otrzymać informacje w ciągu pięciu dni roboczych (*art. 6 ust. 2*).

Państwa członkowskie będą również musiały zapewnić umieszczanie zabezpieczeń na wyrobach tytoniowych w taki sposób, aby nie można było ich zastąpić, ponownie wykorzystać ani zmodyfikować (*art. 5 ust. 2 lit. b*). Na poziomie krajowym mogą obowiązywać formalne wytyczne lub wymogi dotyczące bezpieczeństwa produkcji i procedur dystrybucji w zakresie zabezpieczeń (*art. 6 ust. 3*).

- 2. Wymaganie dostarczenia co najmniej jednego elementu potwierdzającego autentyczność przez niezależnego dostawcę będącego stroną trzecią:** każde zabezpieczenie będzie musiało składać się z co najmniej jednego elementu potwierdzającego autentyczność dostarczonego przez niezależną stronę trzecią (*art. 3 ust. 2*). W tym celu państwa członkowskie będą musiały zapewnić, aby strona trzecia dostarczająca element potwierdzający autentyczność spełniała odpowiednie kryteria niezależności (*określone w art. 8*). Obejmuje to zapewnienie niezależności dostawcy od przemysłu tytoniowego zarówno pod względem prawnym (struktura prawna, organizacja i procesy decyzyjne, w szczególności brak bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad nim ze strony przemysłu tytoniowego; *art. 8 ust. 1 lit. a*)); oraz pod względem finansowym (mniej niż 10% rocznych obrotów przedsiębiorstw – lub grupy przedsiębiorstw – dostawcy jest generowane przez towary i usługi dostarczane i świadczone na rzecz przemysłu tytoniowego w ciągu ostatnich 2 lat kalendarzowych przed przejęciem jego funkcji oraz mniej niż 20% za każdy kolejny rok kalendarzowy; *art. 8 ust. 1 lit. b*).

Państwa członkowskie będą musiały zapewnić, aby w przypadku osób odpowiedzialnych za zarządzanie dostawcą nie występował konflikt interesów w odniesieniu do przemysłu tytoniowego (*art. 8 ust. 1 lit. c*). W przypadku podwykonawstwa główny usługodawca będzie odpowiedzialny za zapewnienie zgodności z kryteriami niezależności (*art. 8 ust. 2*). Państwa członkowskie mogą zwrócić się o niezbędną dokumentację w celu oceny zgodności z kryteriami niezależności (*art. 8 ust. 3*), a o każdej zmianie okoliczności trwającej przez 2 następujące po sobie lata należy powiadomić państwa członkowskie (*art. 8 ust. 4*).

C) Weryfikacja autentyczności zabezpieczeń

Główne wymogi

Państwa członkowskie

- 1. Możliwość weryfikacji autentyczności wyrobów tytoniowych przeznaczonych na rynki krajowe danego państwa członkowskiego:** w oparciu o dozwolone kombinacje elementów potwierdzających autentyczność, na których temat informacje przekazano producentom/importerom, państwa członkowskie będą musiały zapewnić dysponowanie środkami i wiedzą niezbędnymi do ustalenia, czy wyrób wprowadzony na ich rynek jest autentyczny (*art. 7 ust. 1*). Autentyczność będzie trzeba określić na podstawie analizy zabezpieczenia, składającego się z dozwolonych elementów potwierdzających autentyczność, które umieszcza się na opakowaniu jednostkowym danego wyrobu tytoniowego.

W tym celu państwa członkowskie będą musiały wymagać od producentów i importerów wyrobów tytoniowych posiadających siedzibę na ich terytorium dostarczenia, na pisemny wniosek, próbek opakowań jednostkowych zawierających zastosowane zabezpieczenie (*art. 7 ust. 2*). Komisja może zwrócić się do państw członkowskich o udostępnienie tych próbek (*art. 7 ust. 2*).

- 2. Oferowanie pomocy w weryfikacji autentyczności wyrobów tytoniowych przeznaczonych na inny rynek krajowy:** państwa członkowskie będą zobowiązane do udzielania sobie na wniosek wzajemnej pomocy przy weryfikacji autentyczności wyrobów tytoniowych przeznaczonych na ich rynki krajowe (*art. 7 ust. 3*). Ta forma wzajemnej pomocy ma kluczowe znaczenie w świetle swobodnego przepływu produktów i będzie ona dodatkowo wspierać właściwe organy w ich walce z nielegalnymi wyrobami. Pomoc może przybrać formę współdzielenia próbek wyrobów (o których mowa powyżej) lub informacji na temat danego zabezpieczenia.

Tabela zawierająca informacje na temat głównych obowiązków

Poniższa tabela zawiera informacje na temat głównych obowiązków organów państw członkowskich oraz producentów i importerów w ramach systemu zabezpieczeń. Należy jednak pamiętać, że przedstawiony wykaz nie jest wyczerpujący, a dalszych informacji należy szukać w **decyzji wykonawczej (UE) 2018/576** i w towarzyszącym jej **załączniku I**.

Podmiot	Obowiązki
Państwa członkowskie	<p data-bbox="544 539 943 573"><u>Części składowe zabezpieczeń</u></p> <ul data-bbox="544 595 1404 853" style="list-style-type: none"><li data-bbox="544 595 1404 685">– Zapewnienie zgodnej z wymogami kombinacji części składowych zabezpieczeń (art. 3 ust. 1) <li data-bbox="544 707 1404 853">– Przekazywanie producentom i importerom informacji dotyczących dozwolonych kombinacji elementów potwierdzających autentyczność (art. 3 ust. 3 i 4 / załącznik 1) <p data-bbox="544 927 1385 960"><u>Znak akcyzy / fiskalny znak identyfikacyjny jako zabezpieczenie</u></p> <ul data-bbox="544 983 1404 1570" style="list-style-type: none"><li data-bbox="544 983 1404 1240">– Jeżeli państwo członkowskie ma zamiar umożliwić stosowanie istniejącego znaku akcyzy / fiskalnego znaku identyfikacyjnego jako zabezpieczenia: zapewnia ono zgodność znaku akcyzy / krajowego znaku identyfikacyjnego ze wszystkimi wymogami prawnymi (art. 4 ust. 1) <li data-bbox="544 1263 1404 1570">– Jeżeli znak akcyzy / fiskalny znak identyfikacyjny przeznaczony do stosowania jako zabezpieczenie nie jest zgodny ze wszystkimi wymogami prawnymi: informuje producentów i importerów o dodatkowych rodzajach wymaganych elementów potwierdzających autentyczność (art. 4 ust. 2 i 3) <p data-bbox="544 1644 884 1677"><u>Integralność zabezpieczeń</u></p> <ul data-bbox="544 1700 1404 1794" style="list-style-type: none"><li data-bbox="544 1700 1404 1794">– Zapewnienie integralności zabezpieczeń (art. 3 ust. 2, art. 5 ust. 2 lit. b), art. 6, art. 8) <p data-bbox="544 1868 719 1901"><u>Niezależność</u></p> <ul data-bbox="544 1924 1404 2018" style="list-style-type: none"><li data-bbox="544 1924 1404 2018">– Wymaganie dostarczenia co najmniej jednego z elementów potwierdzających autentyczność zastosowanych w

	<p>zabezpieczeniu przez niezależną stronę trzecią spełniającą kryteria niezależności (art. 3 ust. 2, art. 8)</p> <p><u>Weryfikacja autentyczności wyrobów tytoniowych</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Zapewnienie możliwości zidentyfikowania i zweryfikowania autentyczności wyrobów tytoniowych przeznaczonych na własny rynek krajowy (art. 7 ust. 1) – Zapewnienie, aby producenci i importerzy na wniosek przekazywali państwowym członkowskim próbki wyrobów oraz aby państwa członkowskie na wniosek udostępniały próbki Komisji (art. 7 ust. 2) – Wzajemna pomoc polegająca na wspieraniu innych państw członkowskich w weryfikacji autentyczności wyrobów tytoniowych przeznaczonych na ich rynki krajowe (art. 7 ust. 3)
<p>Producenci importerzy</p>	<p>i <u>Elementy potwierdzające autentyczność i zabezpieczenia</u></p> <ul style="list-style-type: none"> – Zapewnienie udostępnienia informacji dotyczących wymogów poszczególnych państw członkowskich w zakresie zabezpieczeń; zapewnienie umieszczenia zgodnych z wymogami zabezpieczeń na opakowaniach jednostkowych wyrobów tytoniowych wprowadzanych do obrotu w poszczególnych państwach członkowskich UE